

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **D. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. KUOK 70086/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 30. 11. 2018, č. j. 72 A 49/2017 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci označenému v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo shledáno nedůvodným odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce z 11. 5. 2017, č. j. SMOL/072278/2017/OARMV/DPD/Kuc, sp. zn. S-SMOL/221109/2016/OARMV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit 21. 9. 2016 v 18:27 hod v úseku silnice I/55 u obce Velký Týnec – Vsisko, GPS:017°18'44.369"E, 49°37'47.591"N, ve směru jízdy od obce Krčmaň na obec Olomouc jako řidič motorového vozidla zn. Ford, reg. zn. X, překročením nejvyšší povolené rychlosti pro jízdu mimo obec, neboť řídil vozidlo rychlostí 114 km/hod, kdy i po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 %, byla jeho nejnižší skutečná rychlost jízdy

110 km/hod, tedy o 20 km/hod vyšší, než byla v daném úseku povolena, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení. Správní orgán prvního stupně vyšel ve svém rozhodnutí ze spisové dokumentace, zejména pak podkladů Policie České republiky v podobě oznámení o přestupku, záznamu o něm, ověřovacího listu měřicího zařízení, úředního záznamu o provedení měření a provedl výslechy zasahujících policistů. Námitky žalobce zpochybňující technický stav vozidla Policie ČR a postup zasahujících policistů dle návodu k obsluze měřicího zařízení shledal nedůvodnými, a to s přihlédnutím k výpovědím policistů, provedeným měřením a pasivitě žalobce v době sepisu oznámení o přestupku. Trvání žalobce na provedení důkazu v podobě návodu k obsluze měřicího zařízení pak označil za přepjatý formalismus. Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a na jeho zjištění odkázal, když v odvolání nebylo tvrzeno nic konkrétního a toto bylo pouze blanketní.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť správní orgány obou stupňů dospěly ke správným závěrům, které byly podepřeny dokazováním, a tyto poté správně právně posoudily. Rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelným, když byly vypořádány všechny vznesené námitky, rozhodnutí obsahovala důvody i důkazy, které k závěrům vedly. Důkazy byly provedeny v dostatečném rozsahu, když měření bylo provedeno řádně a bez ovlivnění negativními vnějšími vlivy platně ověřeným měřicím zařízením. Skutkové okolnosti přestupku byly dostatečně zjištěny prostřednictvím věrohodných výpovědí zasahujících policistů, a to včetně použití měřicího zařízení v souladu s návodem a policejního vozidla v odpovídajícím technickém stavu. Nedůvodnou shledal námitku neuvedení časové verze právní normy uplatněné na skutkový stav, neboť je z rozhodnutí správních orgánů zřejmé, že se jedná o právní úpravu účinnou v době spáchání přestupku.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] V kasační stížnosti proti shora specifikovanému rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i napadené rozhodnutí soudu jsou nepřezkoumatelná [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“ – stěžovatel citoval ustanovení písm. b)], neboť nebyl proveden důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení, přesto byl konstatován soulad postupu zasahujících policistů s ním.

[4] Dále zpochybnil [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] řádnost měření rychlosti, když nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, nebyl prověřen technický stav vozidla policie a dodrženy podmínky pro řádné měření a rovněž nebylo nijak prokázáno tvrzení, že při nesplnění podmínek měření by nedošlo k výstupu ze systému. Nebylo též prokazováno, že by zasahující policisté byli proškoleni v zacházení s měřicím zařízením.

[5] Vada právního posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] pak byla namítnuta ve vztahu k absenci zmínky o tom, jaká časová verze rozhodných právních předpisů byla v případě žalobce užita k posouzení skutku, a to bez zvážení případné příznivější právní úpravy pozdější.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve (IV./A) zabýval námitkou spočívající v nedostatečně provedeném dokazování, což mělo vyústit v nepřezkoumatelnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a tvrzeními o vadách řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dále se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky [IV./B; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV./A

[10] V první řadě je třeba poukázat na to, že úlohou Nejvyššího správního soudu je přezkum pravomocných rozhodnutí krajských soudů. Těžiště skutkového zjišťování, jakož i uplatnění jakýchkoli námitek je před správními orgány obou stupňů. Teprve v případě, že vznesené námitky nebo ve správním řízení zjištěné nedostatky nejsou napraveny prostředky správního řízení, je namístě soudní přezkum. Pokud nebyly námitky stěžovatelem vzneseny před správními orgány, zužuje se mu poté možnost jím namítané nedostatky přezkoumat v rámci řízení před soudem. V tomto směru lze odkázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, podle něhož „*Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irrelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.*“ Dále pro účely rozsahu dokazování v soudním řízení uvedené usnesení konstatovalo, že „*V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nabrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.*“ V projednávané věci je z kasační stížnosti patrné, že jsou namítány tytéž nedostatky jako v rámci správní žaloby. Přestože stěžovatel obdobné námitky vznášel již před správním orgánem prvního stupně ve svém vyjádření k provedení dokazování, dotýčný orgán se s nimi vypořádal. Za situace, kdy s argumentací správního orgánu prvního stupně nebyl stěžovatel spokojen, mohl následně přetavit tento nesouhlas v odůvodněné odvolání, v němž by odvolacímu orgánu předestřel svůj náhled na věc. Odvolání však podal pouze blanketní a nebylo doplněno ani přes výzvu k jeho doplnění.

[11] Primárně se soud musel zabývat tím, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, ať již pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Nesrozumitelností pro nedostatek důvodů trpí takové rozhodnutí, z něhož není patrné, co vedlo soud či před ním správní orgán k danému rozhodnutí a jakým způsobem posoudil námitky účastníků (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu z 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 103/2004 Sb. NSS). Přezkoumatelné je pak takové rozhodnutí, které sice nevypořádává veškeré námitky účastníků *in concreto*, je z něho však patrné, jakým způsobem se soud s argumentací vypořádal jako s celkem. Podle Nejvyššího správního soudu těmito kritériím přezkoumatelnosti napadené rozhodnutí krajského soudu dostalo.

[12] V první řadě není důvodem nepřezkoumatelnosti neprovedený důkaz – návod k obsluze měřicího zařízení, jedná se o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato námitka byla vznesena v rámci správní žaloby, stejně jako námitka nesprávného technického stavu policejního vozidla. Žádná z těchto námitok pak stěžovatelem nebyla uplatněna v odvolacím řízení, krajský soud se nicméně všemi zabýval a náležitě je vypořádal, obdobně jako již předtím správní orgán prvního stupně v reakci na vyjádření stěžovatele k provedení dokazování. Předem je třeba v intencích shora citovaného usnesení rozšířeného senátu uvést, že k těmto námitkám nebyly vzneseny žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by se mohly zakládat na pravdě, z tohoto pohledu se pak všechny jevily jako ryze účelové, a to zejména ve světle již ve správním řízení doplněného dokazování výslechy obou zasahujících policistů, u nichž byly tyto výpovědi konzistentní, a ze strany stěžovatele nebylo uvedeno ničeho, co by jejich tvrzení účinně zpochybnilo. Skutkové závěry soudu i správního orgánu pak lze hodnotit jako ucelené a logické, nikoli nepřezkoumatelné. Účelovost námitok pak vyplývá na povrch zejména za situace, kdy, např. stran technických nedostatků zasahujícího vozidla, nebyly vzneseny rovnou na místě zásahu, neboť později již prakticky zjistitelné nejsou, nadto byly vyvráceny výpovědi, byť v řadě bodů pouze obecnou, zasahujících policistů.

[13] Stěžovatel namítal, že nebyl proveden k důkazu návod k obsluze měřicího zařízení, což bylo s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku z 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31 (dostupný jako ostatní rozsudky zdejšího soudu i na www.nssoud.cz), důvodem pro zrušení tam napadeného rozhodnutí, když bez provedení takového důkazu nemohlo být konstatováno, že by návod byl dodržen.

[14] V řízení sice nebyl proveden důkaz návodem k obsluze, ovšem to, že zasahující policisté postupovali podle něj, vyplynulo jednak z listinných důkazů a zejména z výpovědi samotných policistů. Byť tito příliš podrobní nebyli, pokud jde o jednotlivá ustanovení návodu, je tuto námitku třeba posoudit v kontextu provedení dokazování. Již v rozsudku zdejšího soudu ze 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, se soud zabýval totožnou námitkou (ve vztahu k témuž měřicímu zařízení - RAMER 10C), když po doplnění dokazování krajským soudem o návod k obsluze a vyjádření autorizovaného metrologického střediska dospěl k závěru, že „*pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný*“. Ke stejnému závěru soud dospěl i v rozsudku ze 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, byť se jednalo o jiné měřicí zařízení. Vyslovené závěry lze uplatnit i v nyní projednávané věci, kdy se pak námitka absence návodu měřicího zařízení i proškolení zasahujících policistů ve světle shora uvedeného stává irelevantní. Posledně uvedenou námitku pak právě citované rozhodnutí shledalo nedůvodnou, neboť „*pokud by správní orgány měly připustit pochybnosti o schopnosti policisty obsluhujícího radarový rychloměr s tímto zacházet, pak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba přísluší k Policii ČR, zda má obdobnou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda umí používat služební zbraň*“. V nyní projednávané věci pak nebylo důvodu, aby soud v napadeném rozsudku jednal jinak a případně připustil důkazy navrhované žalobcem, když správní orgány přesvědčivě vypořádaly všechny jeho námitky.

[15] Ve vztahu ke stěžovatelem zvolené argumentaci opírající se o rozsudek zdejšího soudu citovaný v bodu 13 soud uvádí, že v citované právní věci se napadené rozhodnutí Krajského

pokračování

soudu v Plzni vyznačovalo značnou úsporností, téměř absencí odůvodnění pouze přebírajícího názory správních orgánů, zatímco v nyní projednávané věci se soud v napadeném rozhodnutí námitkou žalobce podrobně zabýval, když odkázal na skutečnosti i jemu známé z jeho úřední činnosti, jež odpovídají závěrům, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve věcech citovaných v bodu 14 tohoto rozsudku. Je též třeba poukázat na skutečnost, že ve věci uváděné stěžovatelem neměl soud v řízení k dispozici odborné vyjádření, z něhož by plynul závěr o tom, že v případě postupu v rozporu s návodem k obsluze by měřicí zařízení neposkytlo žádný relevantní výsledek, zatímco v pozdější věci citované pod bodem 14 poznatkem o odborném vyjádření disponoval.

IV./B

[16] Spatřoval-li poté stěžovatel vadu rozhodnutí v tom, že nebyla uvedena časová verze právní normy pro účely posouzení jeho přestupku, pak přehlédl, že správní orgán prvního stupně sice tuto skutečnost neuvedl, odvolací orgán však toto pochybení napravil a zřetelně zmínil právní úpravu použitelnou do 30. 6. 2017. Neuvedl sice otázku platnosti či účinnosti, na tomto drobném pochybení však nelze vystavět argumentaci způsobující nedostatky právního posouzení a kasací rozhodnutí. Je zcela evidentní, že právní úprava působí účinky až od okamžiku její účinnosti, tedy i takto stručně pojaté právní posouzení je třeba vyložit tak, že se jednalo o právní úpravu účinnou do 30. 6. 2017. V tomto směru též nelze nevidět, že rozhodná je sice právní úprava účinná ke dni spáchání přestupku a pozdější pak tehdy, kdy je pro pachatele příznivější, ovšem rozhodná právní úprava nedoznala za celou dobu změny, pokud jde o znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku, podmínky vzniku odpovědnosti za něj nebo sazby pokuty ani po účinnosti nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ve vztahu k možnému promlčení přestupku pak ani zde nebyl prostor pro uplatnění jiného, než správními orgány a soudem zvoleného postupu, neboť pro stěžovatele byla nejpriznivější původní právní úprava obsažená v ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, neumožňující přerušování běhu jednorozhodčí lhůty pro zánik odpovědnosti např. příkazem o uložení pokuty. Ze spisu je pak možné dovodit, že lhůta byla dodržena. Přestupek byl spáchán 21. 9. 2016 a právní moci nabylo rozhodnutí odvolacího orgánu 14. 7. 2017.

V. Závěr

[17] S ohledem na shora uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasací námitky nejsou důvodné a kasací stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[18] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve shodě s ustanovením § 120 s. ř. s. ve spojení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému jako úspěšnému účastníku řízení pak žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu